

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 26 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0103
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0044/A

Verzoekende partijen 1. de bvba **BURO VAN EYKEN**
 2. de heer **Mimoun KICHOUH**
 3. mevrouw **Aahd EL MRANI**

vertegenwoordigd door advocaat Wilfried SERVANCKX, met
woonplaatskeuze op het kantoor te 1970 Wezembeek-Oppem,
Mechelsesteenweg 105

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

I. **BESTREDEN BESLISSING**

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 1 oktober 2015, geregulariseerd op 28 oktober 2015, de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 6 augustus 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kraainem van 5 mei 2015 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de eerste verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het wijzigen en regulariseren van het terreinniveau op de percelen gelegen te 1950 Kraainem, Steenweg op Mechelen 355, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nummers 49X4 en 49Z4.

II. **VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING**

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partijen dienen geen wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 4 april 2017.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

De verzoekende partijen, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnen niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 27 mei 2014 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kraainem een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste verzoekende partij voor het regulariseren van reliëfwijzigingen op de percelen gelegen te Steenweg op Mechelen 355, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nummers 49X4 en 49Z4.

Op 23 februari 2015 dient de eerste verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kraainem een nieuwe aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het wijzigen en regulariseren van het terreinniveau op voornoemde percelen.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', vastgesteld met een koninklijk besluit van 7 maart 1977, in woonparkgebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van de afbakeningslijn van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Afbakening Vlaams Strategisch gebied rond Brussel en aansluitende open ruimtegebieden', definitief vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 16 december 2011. Het betreft een overdruk zonder eigen bestemmingscategorie.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 2 maart 2015 tot en met 31 maart 2015 gehouden wordt, wordt er een bezwaarschrift ingediend.

Het agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 16 maart 2015 voorwaardelijk gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 13 april 2015 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kraainem weigert op 5 mei 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste verzoekende partij.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 5 juni 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 23 juli 2015 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Op 6 augustus 2015 beslist de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert:

“...

b) De voorliggende aanvraag beoogt een grondige nivellering van de tuinzone achter de betrokken woning Steenweg op Mechelen nr. 355, deels een regularisatie en deels nog uit te voeren terreinaanlegwerken. In 2011 werd zonder vergunning het reliëf van de tuinzone in kwestie grondig gewijzigd, in eerste instantie door toedoen van de buur in functie van een terreinophoging en aanleg van tuinconstructies (terrassen, trap en muren) op diens perceel (Steenweg op Mechelen nr. 359), nadien op vraag van de aanvrager zelf. Op die manier werd er een erg steil talud gecreëerd, ongeveer halverwege in de tuinzone en tot vlak bij de linker zijdelingse perceelsgrens. Deze onvergunde werken werden indertijd stilgelegd door de gemeente.

De bedoeling van de voorliggende aanvraag is nu om de sterke helling van de tuin aan te passen naar een meer geleidelijk dalend terreinniveau, volgens de motivatienota naar analogie van de terreinhelling van de tuin van de rechter aanpalende woning Steenweg op

Mechelen nr. 353. Op basis van de voorliggende terreinprofielen zou dit neerkomen enerzijds op een ophoging aan de linkerkzijde van de tuin (lengteprofiel AB) en anderzijds op een afgraving aan de rechterzijde van de tuin (lengteprofiel EF). Het ontwerp voorziet de teen van het talud op 1.00m van de perceelsgrenzen. In functie van de infiltratie van het water zou op 1.00m van de linker perceelsgrens bijkomend een geul aangelegd worden over ongeveer de halve lengte van het talud. Op het steilere talud aan de linkerkzijde wordt ook beplanting voorzien om de erosie van de bodem tegen te gaan.

c) Vooreerst een bedenking met betrekking tot de weergave van de huidige toestand van het terrein. Uit de foto's in het voorliggend aanvraagdossier en deze bij voorgaande dossiers blijkt duidelijk dat er momenteel een erg steil talud aanwezig is op korte afstand van de linker zijdelingse perceelsgrens en tot verder dan 20m achter de woning. Dit is nochtans niet zo weergegeven op het grondplan als bestaand talud, noch op de dwarsprofielen.

d) Hoe dan ook, vanuit ruimtelijk standpunt is er geen enkele reden waarom een tuinzone zo zou afgevlakt moeten worden. Enkel een beperkte reliëfwijziging ter hoogte van de bouwzone, vlak langs en achter de woning wordt algemeen wel aanvaardbaar geacht, maar een tuin dient maximaal de natuurlijke helling te volgen. De percelen aan deze zijde van de steenweg op Mechelen worden allen gekenmerkt door een hellend terreinverloop vanaf de straat naar de ring van Brussel toe. De beoogde aanzienlijke reliëfwijzigingen zijn ruimtelijk niet nodig in functie van de woning en om die reden dan ook niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening.

e) Ook in het kader van de watertoets is de voorliggende terreininrichting niet aanvaardbaar. Immers, het gedeelte van het goed achter de woning is grotendeels gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Dit is net de zone waar de beoogde reliëfwijzigingen zouden uitgevoerd worden. Hierdoor dringen er zich hier wel degelijk maatregelen op inzake beperkingen van de inname van komberging. Zoals hierboven reeds aangehaald is algemeen aanvaard dat terreinophogingen beperkt moeten worden tot het strikt noodzakelijke, in functie van de woning zelf. Dit geldt uiteraard des te meer in mogelijk overstromingsgevoelige gebieden. Dit is met de beoogde nivellering van de tuinzone niet het geval, dit overstijgt wat nog als strikt noodzakelijk voor het functioneren van de woning kan beschouwd worden. Dergelijke grotere reliëfwijziging gaat sowieso ten koste van het waterbergend vermogen van de plaats zelf. Zelfs al gebeurt de aanleg met een aanvulgrond met een grote infiltratiecapaciteit, het materiaal zelf neemt een behoorlijk volume in dat onttrokken wordt aan de berging van het water. Gezien de ligging in een mogelijk overstromingsgevoelig gebied kan gesteld worden dat het innemen van ruimte ten koste van het waterbergend vermogen van de plaats een schadelijk effect kan hebben voor de plaatselijke waterhuishouding. Dit is niet aanvaardbaar.

f) Daarnaast dient er ook aandacht geschonken te worden aan de eventuele gevolgen van reliëfwijzigingen naar afwatering toe voor de aanpalende percelen. Grondophogingen tot vlak tegen de perceelsgrenzen zijn sowieso onaanvaardbaar. De overgangen naar het natuurlijk maaiveldniveau dienen immers op het eigen perceel gerealiseerd te worden, en wel op een manier dat de afwatering van de grondophogingen ook volledig op het eigen terrein gebeurt. De afwatering kan in geen geval afgeleid worden naar de aanpalende percelen. De voorliggende aanvraag voldoet niet aan dit principe. Met de voorgestelde terreinaanleg wordt onvoldoende aangesloten op de bestaande maaiveldniveaus van de aanpalende percelen. Er wordt immers een afvlakking van het terrein voorzien die volgens het grondplan hoger lijkt te liggen dan de beide naastliggende tuinzones doordat er taluds worden voorzien met de teen op 1.00m van de perceelsgrenzen. Dergelijke overgangen

door middel van taluds die reiken tot vlak bij de perceelsgrenzen zijn niet aanvaardbaar. Een afstand van 1.00m is onvoldoende om het aflopend water van de steilere helling langs de linkerzijde nog te kunnen opvangen op het eigen terrein. Een bestaand hoogteverschil tussen verschillende eigendommen dient volledig op eigen terrein overbrugd te worden en niet verplaatst te worden naar de randen van het perceel. Zoniet wordt de ruimtelijke impact hiervan op de naastliggende percelen te groot. Dit geldt dus zeker voor de aansluiting langs de linkerzijde. Langs de andere zijde is de aansluiting evenmin voldoende verzekerd. De beoogde werken worden voorgesteld als een afvlakking van de tuin naar analogie van de terreinhelling van de tuin van de rechter aanpalende woning Steenweg op Mechelen nr. 353, doch ook hier blijft het grondpeil over de volledige lengte van de tuin hoger dan op het aanpalend perceel. Indien een aangepast terreinprofiel wordt voorzien, kan deze best volledig aansluiten op het bestaand terreinprofiel ter hoogte van de perceelsgrens in plaats van net niet.

g) Uit de voorgaande beschouwingen blijkt dat de voorliggende aanvraag niet verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. De beoogde afvlakking van de tuinzone leidt tot te grote reliëfwijzigingen die niet noodzakelijk zijn in functie van de woning en die bovendien ook onvoldoende aansluiten op de bestaande terreinprofielen van de naastliggende percelen. Met betrekking tot het terreinverloop langs de linkerzijde dient wel opgemerkt te worden dat de huidige bestaande toestand niet als vergund geachte toestand mag beschouwd worden. Voor de aanleg van deze tuin, inclusief de tuinconstructies (betontrap, terras met onderliggende berging), werd weliswaar in 2013 een (regularisatie)vergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen, doch aan deze vergunning werden een aantal specifieke voorwaarden verbonden, waaronder de afbraak en/of aanpassing van alle vaste constructies tot op 1.90m van de perceelsgrens en de afbraak en/of aanpassing van de steunmuur in betonblokken om toe te laten een genormaliseerd grondpeil aan te leggen dat aansluit op dat van het achterste tuinniveau van de burens links en rechts. Hier lijkt tot op heden nog geen gevolg aan gegeven.

Daarnaast kunnen onvergunde reliëfwijzigingen geenszins als ruimtelijke verantwoording dienen om het terrein nog verder op te hogen. Er dient maximaal teruggegrepen te worden naar de oorspronkelijke (vergund geachte) toestand. Inzake de oorspronkelijke maaiveldniveaus in de betrokken tuin, deze zijn niet te achterhalen in het voorliggend dossier. Op de plannen in het voorliggend dossier is enkel sprake van de bestaande en de ontworpen toestand, niet van de oorspronkelijke toestand, dit is vóór de reeds uitgevoerde, onvergunde grondwerken. Enkel de hoogtematen van een opmetingsplan uit 2007 in functie van een vorige vergunningsaanvraag voor de bouw van een tussenliggende woning (nr. 357) zijn opgenomen op het grondplan en bij het lengteprofiel AB, doch dit gaat maar over 1 terreinprofiel in het midden van het onbebouwd perceel dat niet verder reikt dan ca. 20m achter de woningen. Hoe het terreinverloop van het achterste deel van de tuin waar nu de beoogde werken zouden uitgevoerd worden is niet gekend, evenmin hoe de aansluitingen op de aanpalende percelen waren. Bovendien zou op basis van deze hoogtematen van 2007 de huidige toestand lager liggen dan de oorspronkelijke toestand, terwijl uit het dossier duidelijk blijkt dat er in 2011 grond werd aangevoerd en niet afgevoerd. Met deze gegevens kan dus bezwaarlijk rekening mee gehouden worden.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de voorliggende aanvraag tot nivellering van de tuinzone is niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening;

- de beoogde aanzienlijke reliëfwijzigingen overstijgen het strikt noodzakelijke voor het functioneren van de betrokken woning en zijn dan ook vanuit ruimtelijk standpunt niet aanvaardbaar;
 - ook in het kader van de watertoets is de voorliggende terreininrichting niet aanvaardbaar, gezien de ligging in een mogelijk overstromingsgevoelig gebied;
 - met de voorgestelde terreinaanleg wordt bovendien onvoldoende aangesloten op de bestaande maaiveldniveaus van de aanpalende percelen; door het voorzien van taluds die reiken tot op amper 1.00m van de perceelsgrenzen is onvoldoende gegarandeerd dat de afwatering volledig op het eigen terrein gebeurt; de ruimtelijke impact naar de aanpalende percelen is te groot.
- ...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Schending van Artikel 15, 4° PROCEDUREBESLUIT

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep.

De exceptie luidt als volgt:

“ ...
De ontvankelijkheid van het verzoekschrift wordt (...) betwist. Verzoekende partij voert in zijn verzoekschrift immers geen precieze middelen aan. Uit de uiteengezette kritiek blijkt ook niet duidelijk welke bepalingen en / of beginselen de verzoekende partij geschonden acht.

Dit terwijl een middel duidelijk en nauwkeurig zijn moet. De onduidelijkheid van een verzoekschrift schendt immers het tegensprekelijk karakter van de schriftelijke procedure voor de Raad en de rechten van verdediging van de andere procespartijen. Een onduidelijk middel is bijgevolg slechts toelaatbaar wanneer het recht van verdediging van de andere procespartijen niet wordt geschaad (...).

In de vermelde rechtspraak wordt weliswaar verwezen naar het voormalige artikel 4.8.6. VCRO, het tegensprekelijk karakter van de procedure en de rechten van verdediging van de procespartijen zijn fundamentele rechten en algemene beginselen die te allen tijde dienen gerespecteerd te worden, ook al zijn ze niet uitdrukkelijk vervat in een bindende rechtsbepaling. Getuige hiervan is de vernietiging van de oorspronkelijke bestuurlijke lus die in de VCRO was voorzien en waarbij het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 74/2014 van 8 mei 2014, het volgende stelde:

(...)

Dat het tegensprekelijk karakter van de procedure en het recht op verdediging fundamentele beginselen zijn die hoe dan ook moeten gerespecteerd worden, is een gegeven dat niet betwist kan worden.

Bij gebreke aan duidelijkheid van de aangevoerde kritiek, dient het verzoekschrift dan ook onontvankelijk te worden verklaard.

...”

2.

De verzoekende partijen dienen geen wederantwoordnota in en laten de exceptie onbeantwoord.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.2, 1° VCRO bepaalt dat de Raad als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak doet over de beroepen die ingesteld worden tot vernietiging van vergunningsbeslissingen, dat wil zeggen uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning.

Artikel 15, 4° van het Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten. Onder 'middel' moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of –beginselen en van de wijze waarop die regels of beginselen door de bestreden vergunningsbeslissing geschonden worden.

Daaruit volgt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om, in hun verzoekschrift, middelen te ontwikkelen die de onregelmatigheid van de bestreden vergunningsbeslissing aantonen. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren, strekt ertoe om het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de andere bij het geding betrokken partijen te waarborgen, en moet de Raad toelaten om de gegrondheid van de aangevoerde onregelmatigheden te onderzoeken. Het inhoudelijk bekritisieren van een vergunningsbeslissing zonder een "onregelmatigheid" aan te voeren, kan niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd.

Een verzoekschrift dat geen enkel ontvankelijk middel aanvoert, is zelf onontvankelijk.

2.

In haar verzoekschrift, onder "retroacten", geeft de verzoekende partij een relaas van de feiten waarop het geschil teruggaat. De verzoekende partijen stellen dat zij in maart 2011 geconfronteerd werden met aanzienlijke grondwerken op het naburig perceel van ZEIN – GOFFARD aan de Mechelsesteenweg 359. Daardoor zagen zij zich verplicht om nivelleringswerken uit te voeren om de feitelijkeheden te herstellen. Met de door de bestreden beslissing niet-vergunde aanvraag streven zij de regularisatie van de reliëfwijzigingen na.

Na erop te hebben gewezen dat zij in de loop van de administratieve beroepsprocedure het opmetingsplan van 14 juli 2007 van de bvba BETOP betreffende een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag van de vorige eigenaar neergelegd hebben, formuleren de verzoekende partijen specifiek op de bestreden beslissing de volgende kritiek als middel:

" ...

- *Dat de deskundige VAN EIJCKEN in zijn voorverslag een minnelijke oplossing had gesuggereerd teneinde deze problematiek in der minne op te lossen, te weten dat verzoekers een regularisatieaanvraag zouden indienen bij de gemeente Kraainem teneinde de toelating te bekomen tot behoud van de aangebrachte 'niveauwijziging' in hun tuin, niveauwijziging die dus het gevolg is van de door aanleggers uitgevoerde grondwerken, nu de deskundige niet in het bezit was van het plan van de BVBA BETOP van 14/7/2004 en dus niet meer kon worden nagegaan wat het oorspronkelijke exacte niveau was en verzoekers dienaangaande geen enkele fout hebben begaan of verwijt kan worden gemaakt;*

- Dat het echter de partij ZEIN zelf is die zich, in het kader van het gemeentelijk onderzoek n.a. van de ingediende aanvraag, bij de gemeente heeft verzet tegen de regularisatie van deze werken die door hen werden uitgevoerd.

Dat de Bestendige Deputatie in datum van 6/8/2015 een beslissing heeft genomen waarbij het beroep van verzoekers als ongegrond werd afgewezen;

- Dat de Bestendige Deputatie haar verwerping steunt op onder meer volgende bemerkingen:

(...)

- Dat door deze laatste overweging van de Bestendige Deputatie nu inderdaad en duidelijk is aangetoond wat verzoekers nu al de ganse tijd beweren, met name dat zij geen grond hebben aangevoerd of niveau hebben gewijzigd, integendeel, het niveau anno 2007 (plan bvba BETOP) was hoger dan het huidige niveau ; niettegenstaande deze vaststelling blijft de Bestendige Deputatie bij haar standpunt dat de huidige toestand niet kan worden geregulariseerd zodat verzoekers verplicht zullen zijn van nog grond te laten aanvoeren om opnieuw het niveau van 2007 te bekomen !!;

- De Bestendige Deputatie vertrekt hier echter van het verkeerde uitgangspunt, te weten : er is in 2011 grond aangevoerd dus het plan BETOP kan niet correct zijn, terwijl de Bestendige Deputatie diende te vertrekken van het enige vaststaande document dat in tempore non suspectu was opgemaakt, de weten het plan BETOP, om dan te kunnen vaststellen dat er geen gronden werden aangevoerd en de geringe wijzigingen die er nu bestaan en waarvoor verzoekers de regularisatie vragen in het kader van het minnelijk voorstel van de deskundige zelf, kleine aanpassingen zijn die het evenwicht tussen de percelen geenszins verstoren of de waterafvloeiing geenszins wijzigen ;

De Bestendige Deputatie is dan ook volkomen fout door te stellen dat “met deze gegevens bezwaarlijk rekening kan worden gehouden” nu het een plan betreft dat dateert van 2007 en op basis waarvan de gemeente Kraainem een bouwtoelating had verleend in overeenstemming met het advies van de Provincie Vlaams Brabant en haar stedenkundige dienst; hoe kan men dan stellen dat hiermede geen rekening kan worden gehouden!;

BESLUIT:

Door aldus te oordelen heeft de Bestendige Deputatie geoordeeld in strijd met de regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften en de beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat het dus past aan verzoekers de gevraagde stedenbouwkundige toelating tot regularisatie van de terreinhelling te verlenen teneinde hen toe te laten hun tuin verder aan te leggen, te beplanten en de nodige maatregelen te nemen tot de verdere normale afwatering van de oppervlaktewateren;

Dat het besluit van de Bestendige Deputatie van 6 augustus 2015 dan ook dient vernietigd te worden en haar te bevelen tot het nemen van een nieuwe beslissing binnen een bepaalde termijn;

...”

3.

Die argumentatie bevat geen ontvankelijke wettigheidskritiek op de bestreden beslissing. Het is vergeefs zoeken naar de opgave van een specifieke rechtsregel of een specifiek rechtsbeginsel, gevolgd door een beredeneerde uiteenzetting waarom de bestreden beslissing die regel of dat

beginsel schendt en voor onwettig moet worden gehouden. Het komt daarbij niet aan de Raad toe om uit een juridisch niet of nauwelijks onderbouwd betoog af te leiden welke onregelmatigheden de verzoekende partijen bedoeld zouden kunnen hebben en zodoende zelf middelen te construeren die gericht zijn tegen de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing van het verkeerde uitgangspunt vertrekt, met name dat er in 2011 grond aangevoerd werd en dat het opmetingsplan van 4 juli 2007 (BETOP) niet correct kan zijn. De verwerende partij had moeten uitgaan van het volgens de verzoekende partijen enige vaststaande document, dat wil zeggen het opmetingsplan van 4 juli 2007, “om dan te kunnen vaststellen dat er geen gronden werden aangevoerd en de geringe wijzigingen die er nu bestaan en waarvoor verzoekers de regularisatie vragen in het kader van het minnelijk voorstel van de deskundige zelf, kleine aanpassingen zijn die het evenwicht tussen de percelen geenszins verstoren of de waterafvloeiing geenszins wijzigen”. De verzoekende partijen besluiten daaruit dat “de regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften en de beginselen van behoorlijk bestuur” schendt.

De verzoekende partijen vermelden niet een concrete rechtsregel of een concreet rechtsbeginsel dat door de bestreden beslissing geschonden zou zijn. Zij houden het bij de schending van “de regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften en de beginselen van behoorlijk bestuur”. Zij poneren, zonder hun kritiek van enige juridische grondslag te voorzien, dat uit het opmetingsplan van 4 juli 2007, dat als “het enige vaststaande document” bestempeld wordt, blijkt dat er “geen gronden aangevoerd werden” en dat “het niveau anno 2007 (...) hoger (was) dan het huidige niveau”. Die gevolgtrekkingen maken zij niet in het minst inzichtelijk en plausibel.

Een duidelijke en transparante uiteenzetting van de onwettigheden die de verwerende partij verweten worden, is een essentiële vereiste van een fair gerechtelijk debat. Het behoort tot de stelplicht van de verzoekende partijen om de aangevoerde onregelmatigheden op concrete, precieze en begrijpelijke wijze te ontwikkelen en voor te stellen, zodat de verwerende partij daartegen een gericht verweer kan voeren en de Raad in staat wordt gesteld om de gegrondheid ervan te onderzoeken.

Het betoog van de verzoekende partijen voldoet daar niet aan.

4.

De exceptie is gegrond.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 525 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 26 september 2017 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF